

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacrosancto Missæ Sacrificio Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XVI. Argumentum. De Sacrificio Patriarchæ Noe. Quid significet ejus nomen? Quare Deus suscepit ejus Liturgiam in ordorem suavitatis? Quid importet benedictio eidem à Deo data? Et de hos, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94659)

Respondeo, per quatuor causas. Prima est, quia Abel obtulit primogenita, & pretiosiora, ovium suarum; Cain vero deteriora de fructibus terræ. Ita S. Jo. Chrysost. *Homil. 18. in Genes.* quod supra notatum est *Decis. VIII. num. 6.* ubi illa duo carmina de Abele, & Caino sacrificantibus. *Sacrum pingue da-*

17 *bo &c.* Caino autem similes esse videntur illi Patresfamilias, qui filios suos magis aptos, & idoneos retinent in vita mundana; miserabiles autem, & peiores offerunt Deo in Religione; de quibus differt, & exempla refert Hieron. *Piatti de Bono Status Religiosi lib. 3. cap. 35.* Secunda causa fuit, quia Abel erat sollicitus, & diligens in sacrificando; Cain autem tardus, & piger. Sic S. Ambrosius notat in *Psal. 15.* & hoc faciunt illi, qui in negotiis temporalibus peragendis sollicitudinem summam habent; in concernentibus autem salutem animæ pigerrimi evadunt. Tertia fuit, quia Abel unâ cum victimis cor suum Deo offerebat; Cain vero nequaquam; sed absque devotione cordis sacrificabat ut mos est plurimorum, & præcipue Sacerdotum, Sacra exterius agere absque interiori devotione; ut notant Rupert. Abbas *lib. 4. in Genes. cap. 2.* & Cassiodor. in *Psal. 65.* Hinc dicitur in textu sacro, quod prius respexit Dominus ad Abel, deinde ad munera ejus; quia Deus magis acceptat devotionem offerentis, quam oblationem; idcirco grata fuit Deo devota voluntas Abelis; Omnia enim exteriora sunt Dei, solam voluntatem relinquit nostræ potestati, quam vult ei offerri devotè, ac obsequenter. Quarta tandem causa fuit, quia Abel perficiebat Sacrificium, victimam interimendo, & totam cremando in honorem Dei, quod esse de essentia Sacrificii demonstravimus *Decis. III. num. 2. & Decis. VIII.*

19 At Cain convertebat Sacrificium suum in simplicem oblationem, retrahendo ab Altari res oblatas, & eandem in usum suum convertendo: ut observat Arelus in *tract. de Tribulatione Lect. 28. num. 17.* ad instar eorum, qui se offerunt Deo, spondentes vitam immaculatam servare; sed paulo post re cedunt, & ad prima flagitia revertuntur.

20 Et quoniam prædictorum Sacrificiorum causa occisus fuit Abel à Caino, disputant SS. Patres, Utrum Abel verè fuerit Martyr? Questionem hanc examinat Emin. Cardin. Capisuechius in *Controversiis Theolog. Controvers. 27. de Martyrio §. 21.* ubi concludit affirmativè; & pluribus cum doctoribus demonstrat; Abelem fuisse primum Martyrem in mundo tanquam occisum in odium Divini cultus, quem ipse Deo exhibebat piè, ac devotè sacrificando; subdens, quod ideo à Christo Domino. *Matth. 23. & Luc. 11.* dictum est Judæis, *Ut veniat omnis Sanguis, qui effusus est à Sanguine Abel iusti, usque ad Sanguinem Zacharie:* quia isti duo sunt primus, & ultimus, quæ nominantur in Scriptura tanquam pro Religione occisi.

21 Corollarii loco hic notare liceat id, quod scribit Ant. Masinus in *Schola Christi. cap. 36. post initium:* Videlicet locum, in quo fuit occisus Abel, esse illum, in quo nunc ædificata est civitas Damasci; ubi adhuc terra rubescere conspicitur, quam Saraceni vendere solent Indis. Contigit autem execrabile fratricidium die vigesimo quinto Martii; ut esset figura Redemptoris nostri, tum in invidiam Judæorum, à quibus fuit occisus; tum in tempore, quia crucifixus eum die 25. Martii. Idem Masin. *ibid. cap. 26. pag. 260. & Emin. Cardin. Baron. Anno Christi 34.*

num. 153.

DECISIO XVI.

ARGUMENTUM.

De Sacrificio Patriarchæ Noe. Quid significet ejus nomen? Quare Deus suscepit ejus Liturgiam in odorem suavitatis? Quid importet benedictio eidem à Deo data? Et de his, quæ vel concessa, vel verita fuerint Noe, & posteris ejus, dubia curiosa.

SUMMARIUM.

- 1 Noe sacrificavit statim post diluvium.
- 2 Noe significat requiem; & fuit requies ob sex causas
- 3 Noe Sacrificium an primum fuerit illud post diluvium
- 4 Noe sacrificavit etiam ante diluvium.
- 5 Altare Noeticum ex qua materia compactum?
- 6 Noe quot Victimæ sacrificaverit statim post diluvium.
- 7 Odoratus quomodo sit Deus Sacrificium Noe?
- 8 Figura Antropopathos, quæ sit?
- 9 Sacrificia animalium cur Deo essent grata.
- 10 Christi virtutes figurate in Victimis antiquorum.
- 11 Benedictio quod importet in Divina Scriptura?
- 12 Noetica benedictio quot bona continuerit?
- 13 Carnes utrum comedebantur ab hominibus ante diluvium?
- 14 Sanguinis comestio prohibita post diluvium. Item in lege Moysæ; & ab Apostolis in primitiva Ecclesia ad tempus, & cur?
- 15 Noe an peccaverit se inebriando?

Post Sacrificia primi parentis Adæ, primorumque fratrum, filiorum ejus disserendum de Sacrificio Patriarchæ Noe; de quo testatur textus Sacer, quod finito diluvio, cum egressus esset de Arca cum filiis, & eorum uxoribus, statim ædificavit Altare Domino, & tollens de cunctis pecoribus & volucribus mundis obtulit holocausta super Altare; odoratusque est Dominus odorem suavitatis. *Genes. 8. 20.* Circa quod Liturgicum opus exercitum à Noe plura dubia sunt breviter proponenda, examinanda, & resolvenda.

Primum est: quid significet hoc nomen Noe? Respondetur, quod significat Quietem, Cessationem, & Consolationem, ut legitur in indice versionum nominum Hebræorum in fine Bibliæ posito; idcirco statim nato Noe, Lamech ejus pater dixit: *Iste consolabitur nos ab operibus, & laboribus manuum nostrarum.* *Gen. 5. 29.* Quæ verba septuaginta Interpretes sic verterunt: *Hic requiescere faciet nos ab operibus, & tristitiis manuum nostrarum.* Et equidem Noe fuit consolatio, & requies ob sex causas. I. Quia quiescere fecit peccatores ab offensu Dei in diluvio. II. Quia invenit aratrum in levamen agricolarum. III. Quia plantavit Vites, ex quibus vinum latificanscor hominum. IV. Quia reportavit, terram à Deo benedicti post diluvium, ut esset fecunda, V. Quia ei, & posteris ejus concessum, ut carnes comederent, & vinum biberent. VI. Quia reportavit promissionem, quod non amplius veniret diluvium super terram. Ita Arelus in *tract. de Tribulat. Lect. 44. num. 15.* Menochius in *Storeis Centuria 12. cap. 32.* Secun-

Secundum dubium. An hæc Noetica Altaris erectio fuerit prima? Et qua ex Materia factum à Noe fuerit Altare? Respondetur nequaquam fuisse primam hanc Noeticam Altaris erectionem; quia cum jam transisset Mundi anni sexcenti quinquaginta sex supra millesimum; & tot Patriarchæ, Religiosique homines præcesserint Noemum, credibile est, ut diximus supra de Adamo; quod ab iisdem plurima Altaria, & Tempia Deo erecta fuerint ad orandum, & ad immolandas victimas; & præcise ab ipso Noemo ante diluviū ob ejus longævam ætatem; & sic notat Salian *Ad Annum mundi 1657. num. 10.* Torniell. *ad eundem annum num. 6.* Eminent. Cardin. de Lauræa *d. rom. 2. in 3. sent. disput. 5. num. 35.* Quò verò ad fabricam ejusdem Altaris, qua materia usus sit Noe? Cùm tempus non permitteret opportunitatem sculptendi, aut poliendi lapides, vel lateres coquendi, credibile est, quòd formaverit Altare ex terra aggerata, & compressa tabulis, vel ramis arborum; super ea lapides ponens vel ex montibus evulso, vel ex ruinis domorum collectos, ut autumat Torniellus *d. num. 6.* & Athanasius Kircher, *d. Arca Noe lib. 3. part. 1. cap. 2.*

Tertium dubium. Quantiur quot Victimæ sint immolatæ à Noemo in hoc suo Sacrificio? Respondetur, incertam esse numerum; quemadmodum incerta est quantitas animalium in Arca receptorum ante diluviū; siquidem, ut monuimus in nostro libello *De prima mundi ætate serm. 15.* alii ex Sacris Interpretibus volunt mundorum animalium Septem individua tantum recepta fuisse in Arcam, alii vero tenent septem paria cujuscunque speciei. Igitur juxta hanc opinionem duas Victimæ de quacunque munda specie, masculum & feminam, esse Deo per Noemum immolatas super Altare credere oportet: At juxta primam opinionem, unum tantum animal, & ipsum masculum ex quacunque specie munda obtulisse dicendum venit; relicta paria tria pro speciei propagatione ad tradita per eundem Torniell, *d. Anno. 1657. num. 6.* & Salian. *ibidem num. 10.*

Quartum dubium est hujusmodi. Dicit Scriptura de Sacrificio Noetico, quòd *Odoratus est Dominus odorem suavitatis.* Quomodo hoc est intelligendum: Deus non odoratur, cum non sit corporeus; & dato quòd odoraret, talis odor non esset suavis, sed magis infestus, utpotè carniū combustarum eum ad ipsum fuis? Respondetur, supradicta Verba *Odoratus est Dominus odorem suavitatis* non esse intelligenda ad sensum litteræ, sed ad mysticum intellectum, videlicet sacrificium Noeticum Deo placuisse, sicut placet homini aliqua res boni odoris; & est figura, quæ vocatur *Antropasphatos*, quando humana passio attribuitur Deo Ponticell. *cit. lib. in Genes. Reflex. 42.* Erant autem grata, & odorosa Sacrificia animalium Deo in lege naturæ, & Moysis ob tres causas. Prima propter fidem, & devotionem offerentium, qui profitebantur, Deum esse Dominum supremum eorum, ac cunctarū rerum, cui se ipsos subiectos mysticè protestabantur per sacrificia. Secunda, quia impediabant Idololatriam. Tertia, quia figurabant, & representabant cruentum Sacrificium Crucis, in quo filius Dei erat immolatus; quapropter ipsa animalia oblata, & aliæ hostiæ erant symbolum virtutum Domini nostri Jesu Christi. Vitulus enim significabat ejus labores; Agnus innocentiam, Aries principatum; Hircus

similitudinem carnis peccati; Turtur, & Columba conjunctionem duarum naturarum; nec non Turtur castitatem; Columba charitatem; Ovis patientiam; & obedientiam; Panis, farina & spica frumenti totum Christum, quide se ait: *Ego sum panis vivus.* Jo. 6. Vinum ejus sanguinem; Oleum ejus gratiosam mansuetudinem; Sal ejus Sapientiam, Thus ejus devotionem, & orationem. Igitur propter has figuras odorifera erant Deo Victimæ mactatæ in Sacrificiis antiquorum Patrum. Ita S. Antoninus *in Summa part. 1. tit. 14. cap. 5. §. 2.* nec non S. Thomas *1. 2. quest. 162. art. 3.*

Quintū Dubium. Completo Noetico Sacrificio subdit textus Sacer: *Benedixitque Deus Noe, & filiis ejus* Gen. 9. 1. Quæritur, quid importaverit dicta benedictio? Respondetur, quòd benedictio in Divinis Scripturis importat multiplicationem tum in spiritualibus, tum in temporalibus. Ponticell. *in Genes. Reflex. 43.* & utramque reportarunt Noe, ac ejus filii; spirituales quidem, idest gratiæ augmentum eo modo, quo supra docuimus *Decis. XIV. num. 12.* Temporalem verò, quæ se extendebat ad tria bona, videlicet, 1. Ad singularem quandam fecunditatem pro specie conservanda, individuisque multiplicandis; idè subjunxit Deus ad illos: *Crescite, & multiplicamini, & replete terram* 1. Gen. 9. II. Ad largam alimentorum copiam, ac varietatem pro commoda vitæ sustentatione, de qua illud: *Cepitque Noe Vir Agricola exercere terram.* Et illud: *Omne quod movetur, & vivit, erit vobis in cibum, quasi olera viventia tradidi vobis omnia.* Genes. 9. 3. III. Ad dominium, & principatum super cuncta alia animantia, pro ostendenda, & commendanda ipsius hominis dignitate; Et terror vestester, ac tremor sit super cuncta animalia terra; & super omnes volucres celi, cum universis quæ moventur super terram: omnes pisces maris manus vestre traditi sunt d. Genes. 9. 2. De quibus omnibus fuscè scribunt Torniell. *ad d. annum Mundi 1657. num. 9.* & Salian. *ad eundem annum num. 14.*

Sexum Dubium: Cùm ex illis verbis: *Omne, quod movetur, & vivit, erit vobis in cibum:* data sit licentia Noe, & posteris ejus vescendi carnibus, Quæritur, an ante deluviū Homines soliti essent comedere carnes? Pro negativa facit; quia licentia hic concessa supponit antecedentem prohibitionem. Pro affirmativa verò urgent verba Redemptoris in cap. 24. *Matth. Vers. 38.* *Erant in diebus antediluvium comedentes, & bibentes;* utique non solum olera, & lacticia, sed carnes, more epulorum, ut considerant SS. Patres, quos citat Pererius in *Genes. lib. 14. cap. 9. num. 12.* Sotus de *Just. & Jur. lib. 5. q. 1. art. 1.* & Stephan. Menoch. in *Storis centur. 5. cap. 74.* Resolutionem dubii dat Cornel. à Lapide in *Genes. d. cap. 9. pag. 124.* dicendo, homines pios, & Religiosos ante diluviū abstinuisse à carnibus & à vino: non etiam epulones, ac alii carnales, & mundani; qui commestationes, & potationes sectantes neque ab esu carniū, neque à potu vini se continebant.

Septimum dubium requirit, quid prohibeant verba illa: *Excepto quòd carnem cum sanguine non comeditis.* Genes. 9. 4. Respondetur per illa verba fuisse prohibitum omnibus in hominibus esum sanguinis cujuscunque animalis, quæ prohibitio reiterata fuit, in lege Moysis, *Levit. cap. 17.* & fuit, ad tempus commendata etiam ab Apostolis in primitiva Ecclesia, ut legitur *Act. 15. ibi Visum est*

est Spiritui Sancto, & nobis nihil ultra imponere vobis oneris, quam hac necessaria... Ut abstineatis vos ab immolatis simulacrorum: & Sanguine, & suffocato, & fornicatione. Dixi ad tempus; quia nunc cessant causæ ob quas olim efusus sanguinis, & suffocati vetitus fuerat; statim enim post diluvium fuit facta prohibitio ad arcendos homines ab homicidio, quod in principio mundi coeperat fieri. In lege Moysæ fuit renovata; quia Sanguis victimarum reservatus erat ad aspergendum Altare pro Divino cultu, ut legitur *Levit. 17*. A Sanctis postea Apostolis reiteratum fuit interdictum prædictæ Sanguinis comestitionis, ne Judæi, qui convertebantur ad fidem, scandalizarentur, videntes alios fideles sanguinem, vel suffocatum manducare. Cum igitur nunc ex Decalogo sit plenius prohibitum homicidium, & evacuata sit Legis Moysæ cæremonialis observantia, ac cesset timor scandalii neophytorum, absque peccato licet comedere Sanguinem animalium, ut doctè, ac eruditè demonstrat Turian. in *explanatione lib. 6. S. Clementis, de Schismatib. cap. 12.* quæ legitur in primo Tomo Concilior. pag. mihi 227. & Menochius in *Act. Apostol. lib. 2. cap. 13.*

Octavum, & ultimum dubium sit; Dicente Scriptura Sacra de Noë, quod: *Bibens vinum inebriatus est, & nudatus jacuit in tabernaculo suo. Genes. 9. 21.* Utrum ob dictam ebrietatem Noë peccaverit? Respondetur negativè, tum quia ebrietas fuit sine advertentia; nesciebat enim Sanctus Patriarcha fumositatem vini, de quo antea nullam habebat experientiam; tum etiam quia ebrietas processit ex stomachi debilitate ob senectutem, quæ non potuit liquori illi resistere; & ideo excusant Noë a culpa SS. Patres, quos allegat Bonferrius in *Genes. d. cap. 9. & Gobat. in Quinario tract. 5. de Ebrietate cap. 7. num. 14.* Præterquam quod Senex fuit figura Christi Redemptoris amore nostrum inebriati, & in Cruce denudati, ut contemplatur S. Laurentius Justinianus de *Triumphali Agone cap. 7.* his verbis: *Amore ebrius Mediator suam coram omnibus exhibuit nuditatem, alter equidem Noë præfiguratus.*

DECISIO XVII.

ARGUMENTUM.

De Sacrificiis Patriarchæ Abrahami; & plura de ejus exitu de Ur Chaldæorum; de Uxoribus ejus Sara, Agar, & Cetura; ac de filiis Ismaele, Isaac, aliisque. De præcepto Circumcisionis, & an fuerit Sacramentum? De immolando Isaac. Cujus fuerit major virtus Isaac, vel Abrahamæ circa dictam immolationem? Compendium annorum, & vitæ Abrahami. Dubia quædam de Limbo, nuncupato sinu Abrahamæ.

SUMMARUM.

- 1 Abraham quot Sacrificia Deo obtulerit?
- 2 Abraham ubi, & quando natus?
- 3 Abraham descendebat a Sem filio Noë; cui erat

- decimo gradu; & vidit Noë viventem
- 4 Quo anno natus sit Abraham?
- 5 Noë obiit, dum Abraham esset in ætate annorum 58.
- 6 Ur Chaldæorum fuit patria Abrahami.
- 7 Chaldæi adorabant ignem. Et cur?
- 8 Abraham reprehendens Idololatrias, fuit ab eis in ignem projectus, & miraculose à Deo liberatus.
- 9 Sara uxor Abrahami erat ejus neptis ex fratre Aran.
- 10 Sara quo anno Mundi nata?
- 11 Abraham anno 75. ætatis sue jussus exire de patria sua.
- 12 Abrahæ exeuntem de Patria sua Deus promissit tria beneficia; & quæ?
- 13 Haran Urbs Mesopotamia penes Euphratem.
- 14 Thare pater Abrahæ mortuus est in ætate annorum 205.
- 15 Abrahæ primum Sacrificium ubi factum?
- 16 Abraham quando descendit in Ægyptum? Et Cur?
- 17 Sara quomodo esset pulchra in ætate 66. annorum?
- 18 Mendacium an fuerit docere Saram dicere quod non esset Uxor, sed soror Abrahæ.
- 19 Amphibologia cum restrictione mentali damnata ab Innocentio XI.
- 20 Veritatem tacere, & uti verbis aquivocis quando liceat?
- 21 Sara dicebatur Soror Abrahami ob duas rationes.
- 22 Patruelles, Consobrini; & Amitini qui sunt?
- 23 Pharaones primum, deinde Ptolomei appellati sunt Reges Ægypti.
- 24 Flagella quæ fuerint missa in Pharaonem?
- 25 Abrahæ secundum Sacrificium.
- 26 Elamitarum Regis pugna contra Regem Sodomorum.
- 27 Abraham pugnat, & vicit Regem Elamitarum.
- 28 Abrahæ tertium Sacrificium.
- 29 Vacca, Capra, Aries annorum trium Turtur & Columba Victimæ litæ Deo ab Abrahamo quid significarent?
- 30 Abrahæ quartum Sacrificium.
- 31 Ismael filius Abrahæ ex Agar Ægyptia.
- 32 Circumcisio data in præcepto Abrahæ cum esset annorum 99.
- 33 Sodomitæ igne lapsi de celo consumpti.
- 34 Sara nonagenaria concepit Isaacum ex Abrahamo centenaria.
- 35 Circumcisio utrum fuerit Sacramentum pro delendo peccato originali? Vel tantummodò signum distinctivum populi electi.
- 36 Femina, quomodo expiabantur ab originali tum in lege naturæ, tum in lege scripta, in qua ipse non circumcidebantur?
- 37 Præputii ablationem quare Deus præceperit potius, quam aliud signum? Rationes multe num. 38.
- 39 Abrahæ an major virtus fuerit in sacrificando Isaac? An Isaaci permittendo se Sacrificari? Rationes pro Isaac num. 40. Rationes pro Abrahamo num. 41.
- 42 Abrahæ tunc revelata futura Passio, & mors Redemptoris, quando ipse paratus erat in monte Sacrificare Isaacum.
- 43 Abrahæ annorum, & totius vitæ compendium.